

פרנק, ולטר (1905-1945)

(Walter Frank). היסטוריון גרמני נאצי. פ' נולד למשפחה פרוטסטנטית ולאומנית, וכבר בנעוריו היה לתומך נלהב באידיאולוגיה הנאצית ולאנטישמי מובהק. הוא למד באוניברסיטת מינכן אצל פרופ' פון מילר, נשיאה הפרו-נאצי של האקדמיה הבאווארית למדעים. ב-1927 סיים פ' את לימודיו בהגישו עבודת דוקטור על אדולף שטקר, המסית האנטישמי הנודע בן המאה ה-19. ספרו 'לאומיות ודמוקרטיה בצרפת של הרפובליקה השלישית' (Nationalismus und Demokratie in Frankreich der Dritten Republik, 1871-1918) (1933), נודע בחתירתו לחשיפת התפקיד המרושע שמילאה 'היהדות הבין-לאומית' ברפובליקה הצרפתית. בשלטון הנאצים הלכה חשיבותו של פ' וגדלה כמתאם ומארגן המדע וההשכלה האנטי-יהודיים בגרמניה. פ' הצטיין באישיותו השאפתנית ובכושר הנאום שלו. ב-1 באפריל 1936 מונה לנשיא 'מוסד הרייך לתולדות גרמניה החדשה' (Reichsinstitut fuer Geschichte des Neuen Deutschlands) שהוקם אז, דבר שנתן לו עמדת מפתח בעיצוב ההיסטוריוגרפיה הגרמנית ברוח הנאציזם. באביב 1936 הוקמה במסגרת המוסד 'מחלקת המחקר בשאלת היהודים' (Forschungsabteilung Judenfrage) ופ' עמד בראשה. הוא גם ערך את הקובץ הידוע ביותר לשימצה בין פרסומי המוסד (Forschungen zur Judenfrage), שתשעת כרכיו ראו אור בשנים 1937-1944, ואולם, בקיץ 1941 ירדה השפעתו של פ' עם יציאת פטרונו, רודולף הס, לבריטניה, ועם הקמת מוסד אנטי-יהודי מתחרה בחסותו של אלפרד רוזנברג, מוסד שבמהרה האפיל על המוסד שבראשות פ'. ב-9 במאי 1945, מיד עם כניעת גרמניה, התאבד פ'.